

Arrest

nr. 120 276 van 7 maart 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine, geboren te Tselinograd (toenmalige Sovjetrepubliek Kazachstan).

U verbleef in Kazachstan tot 1991, waarna u samen met uw gezin naar Grozny, Tsjetsjenië, verhuisde. Twee jaar later verhuisde u naar Nazran, Ingoesjetië.

U rondde er uw middelbare school af.

Na uw studies aan de universiteit van Oefa (Basjkortostan) keerde u terug naar Nazran, waar u sinds 2005 of 2006 hielp in de computerwinkel van uw oom.

U installeerde in 2006 samen met een zekere R., een leverancier, dergelijke veiligheidscamera's bij een procureur, G.K.. U ging in de zomer van 2008 voor een prospectie langs bij een oppositielid, M.K.. Omdat uw oom u afraadde contact te hebben met deze man voerde u de installatie niet uit. U leverde nadien apparatuur aan verschillende overheidsinstanties, zoals de stad Karabulak en het ministerie van Noodsituaties.

U werd in Ingoesjetië driemaal ontvoerd, en vermoedt dat uw werk hiertoe de aanleiding was.

Bij uw eerste ontvoering, op 15 maart 2010, werd u vastgehouden door 3 onbekende mannen in donkere speciale kledij, u werd ondervraagd en in uw linkerhand geschoten. U werd verplicht blanco bladzijden te ondertekenen. U werd zonder meer vrijgelaten, maar men zei u dat men nog contact zou opnemen.

Na deze ontvoering stopte u met de installatie van videocamera's, maar ondernam geen verdere stappen.

U werd een tweede keer ontvoerd eind oktober-november 2012. Bij deze ontvoering werd u weer door 3 mannen ontvoerd en in een kelder vastgehouden. Uw GSM had u de hele tijd bij zich, maar u kon hem niet gebruiken. Na ongeveer een week werd u zonder meer vrijgelaten.

U ging niet naar de politie en keerde terug naar huis.

Op aanraden van uw oom vluchtte u uit Ingoesjetië en zocht onderdak bij een vriend in Moskou.

Daar deed u een poging om een klacht in te dienen bij het recherchecomité, wat u werd geweigerd.

Men vertelde u dat u een klacht kon indienen in uw eigen woonplaats.

Twee dagen later werd u in Moskou opnieuw ontvoerd en door twee mannen in een wagen naar Ingoesjetië gebracht, waar U 4 maanden op een onbekende plaats in een kelder werd vastgehouden.

Op uw aandringen contacteerden de ontvoerders uw broer, die u via een kennis, R., kon vrijkopen.

Deze kennis bracht u naar een dorp in de buurt van Taganrog (provincie Rostov), waar u een maand verbleef.

U verliet van hieruit de Russische Federatie in een vrachtwagen, in het bezit van uw binnenlands paspoort, militair boekje en ziekteverzekeringsattest.

Uw binnenlands paspoort verloor u onderweg.

U arriveerde in België op 12/05/2013 en diende een dag later een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ).

U legde in het kader van uw asielaanvraag volgende documenten voor: militair boekje, ziekteverzekeringsattest, scans van de overlijdensaktes van uw ouders, scan van uw diploma en een scan van een gezinssamenstelling.

Na het eerste gehoor bezorgde u nog een scan van 2 pagina's van uw binnenlands paspoort.

Bij uw tweede gehoor legde u ook nog volgende documenten voor: 2 foto's van het opvangcentrum, foto's van enkele bladzijden uit het binnenlands paspoort van uw zus, een foto van de verwonding aan uw hand, een scan van de huwelijksakte van uw ouders, een scan van een huishoudboekje voor appartement 13, gelegen Bazorkina 82 te Nazran, een getuigschrift van erfenis na het overlijden van uw moeder en een attest van een ziekenhuis in Kazachstan omtrent de hospitalisatie van een kind in 1987.

Na het interview bezorgde u het Commissariaat Generaal (hierna CG) nog een schriftelijke verklaring, vergezeld van scans van enkele pagina's uit de binnenlandse paspoorten van uw broer en zus en prints van enkele profielpagina's van sociale netwerksites van uw broer.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk.

De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter.

Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen.

De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer vreest opnieuw ontvoerd te worden en voor losgeld te zullen worden vastgehouden.

Uw vrees rust op het feit dat u reeds drie maal door onbekende gemaskerde mannen ontvoerd werd, waarbij de duur van uw vrijheidsberoving telkens toenam.

Het precieze motief van de daders is u onbekend, maar er zou een verband zijn met uw werk, zijnde het installeren van veiligheidscamera's en telecomsystemen.

U bent er om onderstaande redenen echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

U legt immers verschillende onaannemelijk vage en tegenstrijdige verklaringen af omtrent de problemen die het hoofdmotief voor uw vertrek zouden vormen, namelijk over de ontvoeringen waar u het slachtoffer van zou geweest zijn, en over uw werk, wat er de aanleiding voor zou zijn.

Verder zijn er twijfels gerezen over uw vermeende recente verblijf in Ingoesjetië.

In verband met uw ontvoeringen, die de kern vormen van uw asielrelaas, vallen volgende kritische opmerkingen te maken, die de geloofwaardigheid van uw beweringen in ernstige mate ondermijnen:

Vooreerst verklaarde u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u bij uw eerste ontvoering in maart 2010 drie dagen werd vastgehouden (DVZ, 3.5).

Bij uw eerste gehoor op het CG verklaarde u echter dat u toen slechts één dag vastgehouden werd. U werd naar eigen zeggen tegen de avond weer vrijgelaten (CG 1 p17).

Tijdens uw tweede gehoor op het CG gaf u bovendien een derde versie van uw relaas, en stelde u dat u toen twee dagen werd vastgehouden, en preciseerde dit tot 15 en 16 maart. U zou overdag zijn meegenomen en de volgende dag laat op de avond zijn vrijgelaten (CG 2, p5). Op de tweede dag zou u in uw hand geschoten zijn (CG 2, p6).

Wanneer u geconfronteerd werd met deze manifeste tegenstrijdigheden wist u hier geen antwoord op te geven (CG 2, p5-6).

Aangezien het hier om essentiële feiten in uw asielrelaas gaat mag van u verwacht worden dat u hier solide, eenduidige verklaringen over kan afleggen, wat hier niet het geval is.

Verder zijn ook uw verklaringen over wat er tijdens uw eerste ontvoering gebeurde flagrant tegenstrijdig.

Tijdens uw eerste gehoor op het CG verklaarde u duidelijk dat er u toen geen vragen werden gesteld. U antwoordde ontkennend toen u werd gevraagd of u ondervraagd werd door uw ontvoerders, en bevestigde nadien nogmaals uw antwoord (CG 1, p17).

Tijdens uw tweede gehoor op het CG verklaarde u nochtans dat uw ontvoerders u wel vragen zouden gesteld hebben. U stelde letterlijk: "ze vroegen me dingen over IP adressen, de details over installaties en computersystemen die ik geïnstalleerd had."

Toen u gevraagd werd wanneer dat was, verklaarde u: "eerste keer was maart 2010" (CG 2, p3-4). U verduidelikte verder dat men u vragen stelde over de procureur, er misschien vragen gesteld werden over het oppositielid, en men u vroeg naar uw familie (Ibid.).

Uw verklaringen zijn dan ook opnieuw manifest tegenstrijdig.

Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden gaf u aan dat u dacht dat u daarover reeds gesproken had (CG 2, p 4-5).

Dergelijke verklaring is ondermaats, aangezien ze in strijd is met de expliciete ontkenning van een ondervraging tijdens uw eerste gehoor.

Er moet bovendien opgemerkt worden dat u tijdens uw interview op de DVZ geen melding maakte van het schot in uw hand dat u tijdens uw eerste ontvoering zou opgelopen hebben (DVZ 3.5).

Het gaat nochtans om een zwaarwichtig element in uw asielrelaas en had dus niet mogen ontbreken in uw, weliswaar samengevatte, versie van de belangrijkste feiten op de DVZ.

U verklaarde hierover dat u dit element wel vermeld zou hebben tijdens uw interview (CG 2, p6), doch het kan nergens in uw gehoorverslag worden teruggevonden. Uw verslag werd u op de DVZ nochtans nagelezen, waarna u tekende voor akkoord. U had dus de kans om het verslag te corrigeren, zodat alle feiten vermeld zouden zijn, maar u liet na dit te doen.

Tijdens uw eerste gehoor op het CG werd u vervolgens expliciet gevraagd hoe het interview bij DVZ was verlopen. U haalde enkel een misverstand omtrent uw geboorteplaats aan, en vermeldde erbij dat dit het enige was (CG1 p2).

Het is verder onwaarschijnlijk dat u stelt dat uw oom 'geen reactie' had toen u hem van uw (eerste) ontvoering, toch een zwaarwichtig feit, op de hoogte bracht, en hij u enkel naar het ziekenhuis stuurde voor verzorging (CG1 p17).

Dat uw oom, met wie U samenwerkt en samenwoont, zich dermate weinig zou bekommeren om uw veiligheidssituatie, waarvan u nota bene aangeeft dat er een verband zou zijn met het werk dat u voor uw oom uitvoerde en die dus gelinkt kan zijn aan zijn eigen veiligheid, is weinig aannemelijk.

Uw verklaringen omtrent uw tweede ontvoering zijn evenmin coherent.

Gevraagd naar de duur van uw aanhouding verklaarde u zowel op de DVZ als tijdens uw eerste gehoor op het CG dat u gedurende 7 dagen werd vastgehouden. Gedurende deze 7 dagen zou men u inlichtingen gevraagd hebben over de mensen bij wie u installaties plaatste (DVZ 3.5, CG 1, p19). Volgens uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor op het CG werd u daarbij niet geslagen, enkel vastgehouden. U werd wel ondervraagd, gepaard met bedreigingen (CG1, p19).

Tijdens u tweede gehoor klinkt uw relaas echter anders.

U stelt dat u denkt dat u 6 dagen werd vastgehouden. U verklaarde in deze versie dat men u geen vragen stelden, maar dat men u wél sloeg (CG2, p10).

Uw opeenvolgende verklaringen zijn dan ook wederom frappant tegenstrijdig.

Dergelijke vaststellingen doen dan ook op ernstige wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uw verklaringen aangaande uw tweede ontvoering bevatten daarnaast nog een aantal weinig aannemelijke elementen, die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen.

Zo legde u eigenaardige verklaringen af omtrent het niet gebruiken van uw GSM, die u nochtans tijdens uw hele tweede gevangenschap in uw bezit had (CGVS p20).

Toen u gevraagd werd of u deze gsm gebruikte, antwoordde u kort 'neen'.

Verder gevraagd naar het waarom van het niet gebruiken van dit cruciale redmiddel, antwoordt u eerst 'ik weet het niet, het was onmogelijk', om pas na de derde vraag hierover aan te geven dat er geen signaal was.

Deze uitermate zwakke repliek ondermijnt in ernstige mate uw geloofwaardigheid, (en geeft bovendien geen antwoord op de vraag waarom u dan ten minste niemand opbelde toen u in het midden van de nacht langs de kant van de weg werd achtergelaten, ibid.).

U legde voorts weinig waarschijnlijke verklaringen af met betrekking tot de handelingen van uw familieleden naar aanleiding van uw tweede ontvoering.

Gevraagd naar de reactie van uw grootmoeder toen u na een 7 daagse ontvoering in het holst van de nacht terug thuis kwam, antwoordde u: 'ik praatte niet met mijn oma, er was geen enkele reactie' (CG1 p20).

Aangezien u uit het huis werd ontvoerd waar u samen met uw grootmoeder leefde (CG1 p3 en p21), daarbij haar deur werd ingetrapt (CG1 p18), en u vervolgens een week verdwenen was, zou van een naast familielid meer emotie kunnen worden verwacht.

Uw bewering als zou u niet met haar gesproken hebben, en ze geen reactie had, is dan ook ronduit onaannemelijk.

Uw bewering dat uw familie u zocht 'overal waar ze konden: op het werk, thuis, bij vrienden'(CG1, p21) is eveneens opmerkelijk, aangezien de deur van de woning waar u met uw grootmoeder en oom woonde werd ingebeukt tijdens uw ontvoering (CG1, p18). D

it zou aan uw huisgenoten duidelijk gemaakt hebben dat er iets ernstigs gebeurd zou zijn. Dat u dan verklaart dat ze u slechts thuis, (waar uw deur ingebeukt werd), op het werk (waar uw oom, een huisgenoot, was), en bij vrienden zochten, is dan ook weinig aannemelijk.

Ook uw bewering dat uw familie de politie contacteerde om te vernemen of u al dan niet was gearresteerd, maar ook nu weer geen hulp vroeg aan de politie of aangifte deed van uw verdwijning is in dit geval merkwaardig te noemen (CG1, p.21 en CG2, p.11).

Niet alleen verklaarde u een neef bij de FSB te hebben (CG 2 p4, CG 2 p12), u had in het kader van uw vermeende professionele bezigheden ook bij verschillende overheidsdiensten apparatuur geleverd (CG1, p9).

Dit veronderstelt op zijn minst dat uw oom, zaakvoerder, contacten had in overheidsmilieus.

Dat hij deze niet aansprak om meer te weten te komen over uw lot of hun hulp inroept, is dan ook weinig geloofwaardig.

Omtrent uw derde en tevens laatste ontvoering zijn evenzeer ongerijmdheden en tegenstrijdigheden vastgesteld.

Zo verklaart u door dezelfde mannen, voor het appartement van uw vriend in Moskou, ontvoerd te zijn en in een auto met getinte ruiten naar Ingoesjetji te zijn gebracht (CG1, p22). U verklaarde twee dagen onderweg geweest te zijn, maar verklaarde gedurende die twee dagen niet te zijn uitgestapt, zelfs niet voor een sanitaire stop, omdat u praktisch niet gedronken of gegeten heeft onderweg (Ibid).

Dergelijke uitleg is op zijn minst merkwaardig te noemen.

U verklaarde bovendien tijdens uw gehoor bij de DVZ dat u tijdens uw maandenlange vasthouding regelmatig geslagen werd (DVZ 3.5). U zei hierover: "Zij sloegen mij regelmatig", wat insinueert dat u door verschillende personen geslagen zou zijn.

Tijdens uw gehoor op het CG verklaarde u daarentegen dat u toen niet geslagen werd. U verklaarde ook dat u slechts één persoon zag, namelijk degene die u water en brood bezorgde (CG1, p22-23).

Opnieuw zijn er duidelijke tegenstrijdigheden vastgesteld over essentiële aspecten van uw asielrelaas.

Er moet bovendien opgemerkt worden dat u onaannemelijk vaag antwoordt op de vraag om in detail de ruimte te beschrijven waar u (recent) maandenlang vastzat. U komt spontaan niet verder dan 'gewoon beton: betonnen muren, betonnen plafond' (CG1, p23).

Van iemand die maandenlang in een beperkte ruimte opgesloten zit kan meer gedetailleerde informatie verwacht worden, zeker wanneer er expliciet naar gevraagd wordt.

Dat u geen spontane, volledige verklaringen weet af te leggen over cruciale elementen in uw asielrelaas ondermijnt uw geloofwaardigheid wederom.

U verklaarde ten slotte dat er naar aanleiding van deze ontvoeringen noch door uzelf, noch door uw familie, verdere stappen zijn ondernomen in Ingoesjetië.

U verklaarde geen bescherming te hebben gezocht bij de overheid in Ingoesjetië, doch u beroept zich niet op een vrees tegenover de autoriteiten om dergelijke onwil om nationale bescherming te zoeken te verklaren.

Het is merkwaardig dat u geen bescherming zoekt bij de autoriteiten, aangezien u hier wel connecties heeft.

Zo verklaarde u dat een neef langs vaderszijde, T.E., sub-kolonel zou zijn bij de FSB van het Sunzhenskiy district. U stelt hem pas over uw problemen gesproken te hebben na uw tweede ontvoering, u belde hem vanuit Moskou (CG2, p12). Hij zou u slechts aangeraden hebben het land te verlaten (CG2, p12).

Het is weinig geloofwaardig dat een familielid met dergelijke positie binnen de federale ordedienst u niet meer bescherming of hulp zou kunnen bieden, noch dat u hem pas na een tweede ontvoering op de hoogte zou brengen van uw problemen.

Het is weinig aannemelijk dat u zich niet onmiddellijk (u verklaarde dat u tijdens uw eerste ontvoering ernstig gewond raakte) tot deze persoon zou richten om bescherming in te roepen, gezien zijn functie.

Gezien uw verklaringen tijdens uw tweede gehoor op het CG, is het verder opmerkelijk dat u bij uw eerste gehoor nergens melding maakte van uw hooggeplaatste neef bij de FSB en het feit dat u hem gecontacteerd zou hebben nadat u naar Moskou was gevlucht (CG2, p 11-12).

Er werd u nochtans expliciet gevraagd of u behalve in Moskou nog ergens anders hulp zocht (CG1 p24), waarop u ontkennend antwoordde.

Uw verklaring voor het achterhouden van dergelijke informatie, als zou u vrezen voor de veiligheid van uw familie en omdat u microfoons zou ontdekt hebben in de brandalarmen van het opvangcentrum waar u verblijft (CG2, p4), kan niet overtuigen. Er werd u immers nadrukkelijk gewezen op de vertrouwelijkheid van het gehoor op het CG.

Verder legt u ook met betrekking tot uw vertrek uit Ingushetië opmerkelijke verklaringen af.

U stelde na uw laatste ontvoering nog een maand openlijk in een dorp in de buurt van Taganrog (provincie Rostov) te hebben verbleven (CG1, p12).

Daar u beweerde zelfs in Moskou, een anonieme miljoenenstad, te zijn gevonden, is het eigenaardig dat u voor uw vertrek toch nog een maand openlijk in een dorp verblijft in de Russische Federatie.

Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees.

De door u aangehaalde problemen zijn gezien bovenstaande vaststellingen dan ook ongeloofwaardig.

Er moet overigens worden opgemerkt dat niet enkel uw vermeende ontvoeringen, die de kern van uw asielrelaas betreffen, ongeloofwaardig zijn, maar dat er ook argumenten zijn om uw verblijf in Ingoesjetië te betwijfelen.

U verklaarde immers dat u en uw broer zowel in Kazachstan als in Tsjetsjenië in dezelfde school onderwijs volgden (CG2, p7-9). U bent volgens uw verklaringen samen opgegroeid.

Het CG beschikt echter over informatie, afkomstig van een sociale netwerksite, waaruit blijkt dat uw broer niet in Kazachstan of Tsjetsjenië naar school ging, zoals u verklaarde (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Wanneer u geconfronteerd werd met de bewuste profielpagina, herkende u meteen uw broer, en stelde spontaan dat alle informatie die op deze pagina staat correct is (CG2 p9-10).

Wanneer u geconfronteerd werd met de ligging van de scholen (Oekraïne en Saoedi-Arabië), ontkende u dit.

U wist echter geen ophelderende verklaring te geven, maar bleef volharden dat u steeds naar dezelfde school ging als uw broer (Ibid.).

Uw verklaringen zijn dan ook tegenstrijdig met de informatie waarover het CG beschikt.

Aangezien blijkt dat uw broer zijn jeugd niet in Kazachstan of Ingoesjetië doorbracht, maar u wel stelt samen te zijn opgegroeid, en u overigens geen overtuigend bewijs van een recent verblijf in Ingoesjetië kan voorleggen, rijst het vermoeden dat u informatie over uw opeenvolgende verblijfplaatsen achterhoudt.

Deze vermoedens worden bevestigd door de dubbelzinnige verklaringen omtrent uw internationaal paspoort.

Wanneer u gevraagd werd of u ooit een internationaal paspoort gehad heeft, antwoordt u in eerste instantie ontkennend (CG1, p11).

Pas wanneer u opnieuw de vraag gesteld wordt, geeft u toe dat u een paspoort had, maar stelt dat het vervallen is.

U heeft uw internationaal paspoort tot op heden niet voorgelegd, hoewel u expliciet gewezen werd op het belang van dergelijk document in het kader van uw asielprocedure.

Voor het niet voorleggen van uw internationaal paspoort heeft u overigens geen redelijk excuus: naar uw verklaring ligt het immers gewoon thuis, op uw appartement (CG1, p11).

Gezien uw contacten met uw zus, die toegang heeft tot uw appartement (Ibid. en CG2, p1) en bijgevolg redelijkerwijs kan verondersteld worden dit op te sturen, zou van u kunnen verwacht worden dit document voor te leggen.

Ook uw origineel binnenlands paspoort wist u tot op heden niet voor te leggen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit wat hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u slechts foto's of scans voorlegt van documenten, waardoor de authenticiteit ervan onduidelijk is. U had nochtans ruim de tijd om relevante, originele documenten aan te brengen die uw asielrelaas zouden kunnen staven, maar liet na dit te doen, ondanks de herhaalde vraag van het CG (begeleidende brief bij convocatie, zie administratief dossier, en CG1, p11 en p25).

De documenten die u wel voorlegt zijn overigens weinig relevant ten aanzien van de door u aangehaalde problemen.

U wist geen documenten aan te brengen die uw recente herkomst uit Ingoesjetië, uw werk aldaar, en de problemen die u naar aanleiding ervan kende, kunnen staven.

U legde daarentegen wel documenten voor van uw gezinsleden: een kopie van de huwelijksakte van uw ouders, een kopie van de overlijdensaktes van beide ouders, kopies van enkele pagina's uit de binnenlands paspoorten van uw broer en zus, een kopie van een getuigschrift van erfenis en een kopie van een gezinssamenstelling.

Deze documenten kunnen louter familiale banden aantonen, die hier niet betwist worden.

Ze bewijzen op geen enkele manier uw recent verblijf in Ingoesjetië of de problemen die u daar gekend zou hebben.

De kopie van uw binnenlands paspoort, uw militair boekje, ziekteverzekeringspolis, en kopie van uw diploma kunnen uw verklaringen omtrent uw identiteit ondersteunen, maar bevatten geen informatie omtrent de door u aangehaalde problemen.

Ook bij de relevantie van de kopie van het medisch attest uit 1987 voor uw asielrelaas kunnen vraagtekens geplaatst worden.

Naar eigen zeggen kreeg u het attest toen u als 10-jarige brandwonden opliep en verzorgd werd in een ziekenhuis in Kazachstan (CG2, p 2) en bewijst het uw verblijf in Kazachstan.

Er moet echter opgemerkt worden dat het attest slechts melding maakt van een hospitalisatieperiode van enkele weken, en bijgevolg louter een indicatie vormt van uw verblijf in Kazachstan tijdens deze korte periode waarin u gespecialiseerde medische hulp behoefde, zonder informatie te bevatten over uw gewoonlijke verblijfplaats.

Het medisch attest levert verder geen bewijswaarde voor de door u aangehaalde recente problemen noch voor uw recent verblijf in Ingoesjetïë.

Er moet daarbij nog opgemerkt worden dat het attest gericht is aan E.I.S., maar er geen naam vermeld wordt van de patiënt in kwestie.

U legde verder ook een kopie van een pagina van het huisboekje voor van het appartement gelegen Bazorkina 82/app13, en een kopie van een getuigschrift van erfenis van het bewuste appartement uit 2009.

Beide documenten zouden kunnen aantonen dat uw moeder het bewuste appartement bezat, maar ze leveren geen sluitend bewijs dat u er (recentelijk) ook effectief verbleef.

Documenten kunnen coherente, volledige verklaringen ondersteunen, maar vervangen deze niet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen dan ook niet wijzigen.

Er moet opgemerkt worden dat u geen originele identiteitsdocumenten wist voor te leggen.

Ook uw bijkomende schriftelijke verklaringen kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Ze geven immers geen verklaring voor de frappante tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 5 september 2013 (zie p. 3) een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, een schending van de *"beginselen van behoorlijk bestuur"* en van het *"verbod op willekeur"*.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State.

Hij wijst erop dat (zie p. 4) *"de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) niet van die aard (zijn) een weigeringsbeslissing te gronden"*.

Verzoeker laat gelden dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat hij later *"een completer verhaal"* zou hebben gegeven niet betekent dat er een tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; er dient volgens hem ook te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan hemzelf.

Verzoeker meent dat het totaal niet correct is dat wanneer de asielzoeker (zie p. 4) *"verwijst naar derden en ook hun naam geeft"*, de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt *"net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn"*.

Volgens verzoeker kan hem niet ten kwade worden geduid dat hij zich in zijn land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen ten behoeve van de Belgische autoriteiten.

Verzoeker stelt dat er op het Commissariaat-generaal (zie p. 4) *"een vast systeem"* bestaat om eerst te stellen dat er in het land van herkomst van verzoeker weliswaar sprake is van verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies, doch nadien wordt besloten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij verzoeker zelf.

Hij laat gelden dat er in zijn land van herkomst zo weinig mogelijk vragen worden gesteld (zie p. 5) *"aangezien iedereen verdacht is/kan zijn"*.

Verzoeker klaagt aan dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij (zie p. 5) *"ten zeerste getraumatiseerd is"* door hetgeen gebeurd is.

Het feit dat verzoeker (zie p. 5) *“van niet alles op de hoogte is”* kan volgens hem niet tegen hem gebruikt worden, *“temeer er zowel door verzoeker als door zijn echtgenote telkens een plausibele uitleg is gegeven geworden”*.

In een tweede middel (zie p. 5) voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht, de schending van de zorgvuldigheidsverplichting en de *“beginselen van behoorlijk bestuur”*.

De tegen hem opgeworpen elementen aanvaardt hij niet; hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij (zie p. 6) *“uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten”*.

Verzoeker laat gelden dat (zie p. 6) *“alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”* en dat het een *“essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden”*.

Wat de duur van de eerste arrestatie betreft, stelt verzoeker (zie p. 6) *“dat hij is vastgehouden van 15.03 's morgens tot 16.03 's avonds”*. Hij voert aan dat de tolk moeite had met de vertaling van de data en dat er *“al reeds enige animositeit ontstaan (was) door het feit dat deze voorafgaand grote problemen ondervond met de vertaling de universiteit en geboorteplaats van verzoeker, waardoor een zekere agitatie was ontstaan”* (sic). Volgens hem heeft hij *“altijd hetzelfde gesteld, de tolk heeft er blijkbaar een zootje van gemaakt”*, is het *“niet normaal dat een tolk al problemen ondervindt met het vertalen van een universiteit en een geboorteplaats, hetgeen toch veelbetekenend is voor de mogelijkheden van de tolk om correct te vertalen”* en *“ontstond vervolgens ruzie hierover”*.

Hij verduidelijkt verder dat er tijdens de eerste vasthouding vragen werden gesteld over de systemen die hij had geïnstalleerd en dat hij (zie p. 6) *“dit ook steeds zo (heeft) gesteld”*.

Verzoeker voert aan dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet verteld heeft dat hij in zijn hand is geschoten en dat het feit dat dit niet vermeld wordt in het verslag, niet aan hem te wijten is.

Hij stelt dat de dag dat hij de eerste maal ontvoerd werd de verjaardag van zijn oom was, die (zie p. 7) *“in gene mate (wist) wat er gebeurde met verzoeker”*.

Inzake de tweede arrestatie stelt verzoeker dat hij (zie p. 7) *“ongeveer één week (is) vastgehouden, weze 6 à 7 dagen”*, dat hij hard aangepakt en ondervraagd werd, maar niet geslagen werd. Hij verklaart dat hij in de kelder zat en dat hij daar zijn gsm niet kon gebruiken wegens gebrek aan bereik.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij deels bij zijn grootmoeder woonde, maar ook een eigen appartement had, en dat hij uit dit appartement werd ontvoerd, (zie p. 7) *“niet uit het huis van zijn grootmoeder zoals verkeerdelijk gesteld in de bestreden beslissing”*. Volgens hem is het daardoor ook dat zijn grootmoeder niet wist dat hij gedurende zes maanden was vastgehouden en dat zijn familieleden hem overal zochten.

Hij stelt niet te weten wat zijn familieleden allemaal hebben ondernomen, omdat hij opgesloten was. Verzoeker voert aan dat het vermoeden bestond dat hij door de politie werd vastgehouden, waardoor het moeilijk was om aan deze politie (zie p. 7) *“alsnog tal van zaken te gaan vragen”* en waardoor het familielid bij de FSB weinig hulp kon bieden.

Inzake het aantal personen stelt verzoeker dat één persoon eten kwam brengen, maar dat de ondervragingen door verschillende personen gebeurden.

Wat de ruimte van zijn vasthouding betreft, voert verzoeker aan dat hij meestal op de grond lag en dat het er bovendien donker was, (zie p. 7) *“zodat er weinig kon waargenomen worden”*.

Hij stelt dat hij na de ontvoeringen in een privéhuus omringd door een hoge haag verbleef en dat hij hoogstens op de koer van de woning is geweest; (zie p. 8) *“hij heeft zich niet in het openbaar leven begeven”*.

Verzoeker verklaart dat zijn oom die bij FSB werkt, hem zei dat hij moest vluchten en dat hij hem niet kon helpen. Hij benadrukt nog dat er wél aangifte werd gedaan bij het recherchecomité in Moskou, die de klacht weigerde te aanvaarden.

Hij voert aan dat de informatie aangetroffen op Facebook omtrent zijn broer (zie p. 8) *“slechts gedeeltelijk juist”* is en dat de enkel plaats van de school niet juist is. Hij stelt dat hij niet foutief is, wél de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert.

In een derde middel (zie p. 8) voert verzoeker een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de schending van de materiële motiveringsplicht, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Verzoeker vangt aan met een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en voert aan dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd.

Hij wijst erop dat in Ingoesjetië tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen. Verzoeker wijst er dan ook op dat de situatie in Ingoesjetië steeds minder veilig is daar de

gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit; in dergelijke context is volgens hem zijn leven ten zeerste in gevaar.

Hij verwijst voorts naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten aanzien van personen uit Ingoesjetië en naburige republieken die stelde dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolgung.

Verder verwijst verzoeker naar de actuele situatie aldaar, gekenmerkt door ontvoeringen en verdwijningen, en stelt dat in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit Ingoesjetië of de naburige republieken grondig moet onderzocht worden.

Tot slot werpt verzoeker op dat van hem niet kan verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst terwijl van de overheid wel mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een negatieve beslissing.

Verzoeker voert ook nog (zie p. 10) een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de motiveringsplicht, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "fair-play"-beginsel.

Verzoeker werpt op dat in de beslissing van de commissaris-generaal nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoesjetië. Verzoeker meent dat de situatie in Ingoesjetië *in concreto* diende te worden beoordeeld en benadrukt dat het niet kan dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid zelf. Naar verzoekers mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoont dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Hierbij verwijst verzoeker naar (zie p.11) "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*".

Naar hij stelt is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoont dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

Verzoeker merkt op dat is aangetoond dat de situatie tot op heden in Ingoesjetië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker (zie p. 11) "*louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt*".

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker vraagt zijn beroep tegen de beslissing houdende de afwijzing van zijn asielaanvraag (zie p. 12) "*gegrond te verklaren*".

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift (zie inventaris, p. 12, stuk 3) "*schrijven van verzoeker aan cgvs met opmerkingen*+" (sic).

Met een aangetekend schrijven van 5 oktober 2013 liet verzoeker aan de Raad toekomen: "*attest van adres en gezinssamenstelling + vertaling*", "*origineel diploma + vertaling*", "*supplement bij diploma + vertaling*" en "*enveloppe waarmee stukken werden toegestuurd*".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegde omtrent zijn eerste ontvoering.

Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij bij de eerste ontvoering in maart 2010 drie dagen werd vastgehouden (zie "verklaring", punt 3.5), terwijl hij bij zijn eerste verhoor op het Commissariaat-generaal op 12 juni 2013 verklaarde dat hij toen slechts één dag vastgehouden werd en tegen de avond werd vrijgelaten (zie het verhoorverslag, p. 17).

Tijdens zijn tweede verhoor op het Commissariaat-generaal op 16 juli 2013 gaf verzoeker een andere versie en stelde hij dat hij toen twee dagen werd vastgehouden, zijnde op 15 en 16 maart, dat hij overdag zou zijn meegenomen, de volgende dag laat op de avond zijn vrijgelaten (zie het verhoorverslag, p. 5) en op de tweede dag een schotwonde opliep in zijn hand (zie het verhoorverslag, p. 6).

In zijn verzoekschrift brengt verzoeker aan *"dat hij is vastgehouden van 15.03 's morgens tot 16.03 's avonds"*.

Hij voert aan dat de tolk moeite had met de vertaling van de data en dat er *"al reeds enige animositeit ontstaan (was) door het feit dat deze voorafgaand grote problemen ondervond met de vertaling de universiteit en geboorteplaats van verzoeker, waardoor een zekere agitatie was ontstaan"* (sic).

Volgens hem heeft hij *"altijd hetzelfde gesteld, de tolk heeft er blijkbaar een zootje van gemaakt"*, is het *"niet normaal dat een tolk al problemen ondervindt met het vertalen van een universiteit en een geboorteplaats, hetgeen toch veelbetekenend is voor de mogelijkheden van de tolk om correct te vertalen"* en *"ontstond vervolgens ruzie hierover"*.

De Raad antwoordt dat tot bewijs van het tegendeel, het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Bovendien wijst de Raad erop dat tijdens het eerste verhoor op 12 juni 2013 op het Commissariaat-generaal aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep, waarop hij bevestigend antwoordde (zie het verhoorverslag, p. 2), en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden; hij kreeg verder na afloop van beide verhoren de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar hij heeft geen enkele opmerking gemaakt over communicatieproblemen met de tolk (zie het verhoorverslag van 12 juni 2013, p. 26; zie het verhoorverslag van 16 juli 2013, p. 13).

Tijdens zijn tweede verhoor werd verzoeker trouwens geconfronteerd met zijn eerdere afwijkende verklaringen (*"Bij DVZ vertelde u iets anders"*; *"Op uw vorige gehoor op het CG vertelde u ook iets anders"*), waarna hij zich eerst in stilzwijgen huldigde, en vervolgens antwoordde: *"Ok, het kan zijn"* en

"Het is niet interessant, ik wil zo snel mogelijk mijn beslissing, en daarna ga ik nadenken over dat ik moet doen. Ik zal het land verlaten, maar ik wil niet terug naar Rusland" (zie het verhoorverslag van 12 juni 2013, p. 26; zie het verhoorverslag van 16 juli 2013, p. 5, 6).

Het blijkt dat hij na confrontatie met zijn eerdere verklaringen, geen enkele melding maakte van (voorgaande) vertalingsproblemen of een miscommunicatie met de tolk.

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, in het verzoekschrift te poneren dat verzoeker *"altijd hetzelfde (heeft) gesteld, de tolk heeft er blijkbaar een zootje van gemaakt"*.

Verzoeker toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen, niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft.

De Raad wijst er nog op dat verzoeker tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de schotwonde in zijn hand (zie "verklaring", punt 3.5).

De bewering in het verzoekschrift dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet melding heeft gemaakt van de schotwonde in zijn hand, is niet terug te vinden in het administratief dossier.

Uit het administratief dossier blijkt dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem in het Russisch werd voorgelezen en dat verzoeker vervolgens ondertekende waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Na het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoeker bovendien nog de gelegenheid toevoegingen te maken, wat hij evenwel naliel (zie "verklaring", punt 3.8).

Bovendien wijst de Raad erop dat, bij de aanvang van het verhoor op 12 juni 2013 op het Commissariaat-generaal, aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was en of hij opmerkingen had, waarop verzoeker antwoordde: *"Goed verlopen, het enige: de tolk miste zich met de geboorteplaats. Tijdens interview is er een vergissing gebeurd met de steden"* (zie het verhoorverslag, p. 2).

Verder verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat er hem tijdens de eerste arrestatie geen vragen werden gesteld en dat hij niet ondervraagd werd door zijn ontvoerders (zie het gehoorverslag van 12 juni 2013, p. 17), terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor verklaarde dat de ontvoerders hem wél vragen stelden over zijn familie, over de procureur en misschien over het oppositielid (*"ze vroegen me dingen over IP adressen, de details over installaties en computersystemen die ik geïnstalleerd had"*; *"eerste keer was maart 2010"*; zie het verhoorverslag van 16 juli 2013, p. 3-4).

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat er tijdens de eerste vasthouding vragen werden gesteld over de systemen die hij had geïnstalleerd en dat hij *"dit ook steeds zo (heeft) gesteld"*, wijst de Raad op zijn verklaringen dienaangaande tijdens zijn eerste verhoor ; op de vraag of zijn ontvoerders hem ondervroegen, antwoordde verzoeker: *"Neen. Gewoon. Ze sloegen me in elkaar en ik moest iets tekenen. (...) Ze vroegen niets, ze gebruikten scheldwoorden, sloegen me in elkaar"* (zie het verhoorverslag van 12 juni 2013, p. 17). Verzoeker gaf tijdens zijn eerste verhoor tevens aan dat ze geen toespelingen maakten op zijn activiteiten (zie het verhoorverslag van 12 juni 2013, p. 17).

Deze versie van de feiten is dan ook onverenigbaar met zijn latere verklaringen dat de ontvoerders hem vragen hebben gesteld hebben over zijn familie, over de procureur en misschien over het oppositielid.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een volledige en gelijklopende wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De Raad vindt het verder niet aannemelijk dat verzoekers oom geen reactie zou hebben gehad toen verzoeker hem over de (eerste) ontvoering op de hoogte bracht en hij hem enkel naar het ziekenhuis stuurde voor verzorging (zie het verhoorverslag van 12 juni 2013, p. 17), gezien verzoeker samenwerkte en samenwoonde met zijn oom en gezien verzoeker tevens aangaf dat er een verband was tussen de arrestatie en het werk dat hij voor zijn oom deed.

De uitleg in het verzoekschrift dat de dag waarop verzoeker de eerste maal ontvoerd werd, juist op de verjaardag van zijn oom viel, die *"in gene mate (wist) wat er gebeurde met verzoeker"*, wordt niet aanvaard.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Verzoeker maakt zijn tweede arrestatie ook niet aannemelijk.

Op de vraag naar de duur van de aanhouding verklaarde verzoeker zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens zijn eerste verhoor op het Commissariaat-generaal dat hij gedurende zeven dagen werd vastgehouden, dat men hem informatie vroeg over de mensen bij wie hij installaties had geplaatst (zie "verklaring", punt 3.5; zie het verhoorverslag van 12 juni 2013, p. 19) en dat hij daarbij niet geslagen werd (zie het verhoorverslag van 12 juni 2013, p. 19).

Tijdens het tweede verhoor stelde verzoeker daarentegen dat hij dacht dat hij zes dagen werd vastgehouden, dat men hem geen vragen stelden, maar dat men hem wél sloeg (zie het verhoorverslag van 16 juli 2013, p. 10).

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker *“ongeveer één week (is) vastgehouden, weze 6 à 7 dagen”*, dat hij hard aangepakt en ondervraagd werd, maar niet geslagen werd, betreft volgens de Raad een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om zijn tegenstrijdige verklaringen alsnog te verzoenen.

De Raad wijst echter op verzoekers duidelijk antwoord tijdens het tweede verhoor, toen hem gevraagd werd of er vragen werden gesteld tijdens zijn tweede arrestatie: *“Neen, ze hielden me daar, sloegen me een keer, en hielden me daar. Ze sloegen me verschillende keren in mijn maag en mijn gezicht. Maar het was niet elke dag”* (zie het verhoorverslag van 16 juli 2013, p. 10).

De Raad merkt verder op dat verzoeker verklaarde dat hij tijdens de periode van zijn tweede gevangenschap zijn GSM in bezit had (zie het verhoorverslag van 12 juni 2013, p. 20), maar dat hij deze niet gebruikte.

Op de vraag waarom hij dit redmiddel niet gebruikte, antwoordde verzoeker eerst vaagweg *“Ik weet het niet, het was onmogelijk”*, om dan plots aan te geven dat er geen signaal was (zie het verhoorverslag van 12 juni 2013, p. 20).

Verzoeker kon ook niet uitleggen waarom hij toen hij in het midden van de nacht langs de kant van de weg werd achtergelaten, niemand opbelde (*“Ik weet het niet, ik stapte gewoon”*; zie het verhoorverslag van 12 juni 2013, p. 20).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift herhaalt dat hij in de kelder zat en zijn GSM daar geen bereik had, merkt de Raad op dat dit niet verklaart waarom verzoeker niet meteen aangaf dat hij zijn GSM niet gebruikte, noch waarom verzoeker niemand opbelde toen hij na zijn arrestatie in het midden van de nacht langs de kant van de weg werd achtergelaten.

Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn tweede arrestatie.

De Raad hecht tevens geen geloof aan verzoekers verklaringen omtrent zijn derde arrestatie.

Tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker aan dat hij tijdens zijn maandenlange vasthouding regelmatig geslagen werd en liet verstaan dat hij door verschillende personen geslagen zou zijn (*“Zij sloegen mij regelmatig”*; zie “verklaring”, punt 3.5).

Tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker daarentegen dat hij toen niet geslagen werd en dat hij slechts één persoon zag, namelijk degene die hem water en brood bracht (zie het verhoorverslag van 12 juni 2013, p. 22, 23).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift thans beweert dat één persoon eten kwam brengen, maar dat de ondervragingen door verschillende personen gebeurden, wijst de Raad op zijn eerdere verklaringen, namelijk dat hij nooit ondervraagd werd tijdens deze vasthouding: gevraagd wat er gebeurde in de tijd dat hij vastzat, antwoordde verzoeker *“Absoluut niets, geen eisen, niets”*, gevraagd of hij ondervraagd werd, antwoordde hij *“Neen”* (zie het verhoorverslag van 12 juni 2013, p. 23). Bovendien gaf verzoeker aan dat hij steeds met dezelfde persoon contact had (*“Was steeds dezelfde persoon. Ik probeerde communicatie te maken met hem. Ik hoorde nog andere stemmen toen ik daar gebracht werd, maar bij mij kwam maar 1 persoon”*; zie het verhoorverslag van 12 juni 2013, p. 23).

Dat verzoeker in zijn verzoekschrift nogmaals een andere versie van de feiten geeft, keert zich dan ook tegen hem.

Ook het feit dat verzoeker na de laatste ontvoering, nog een maand openlijk in een dorp in de buurt van Taganrog (provincie Rostov) zou hebben verbleven (zie het verhoorverslag van 12 juni 2013, p. 12), doet afbreuk aan de ernst van zijn vrees voor vervolging, temeer gezien verzoeker beweerde zelfs in Moskou -een anonieme miljoenenstad-, te zijn gevonden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat hij in dat dorp in een alleenstaande woning, omringd door een hoge haag, verbleef en hij hoogstens in de tuin is geweest, stelt de Raad vast dat verzoeker dit heeft nagelaten te vermelden tijdens zijn verhoor op 12 juni 2013; op de vraag of hij tijdens zijn verblijf in Taganrog buitenkwam, antwoordde verzoeker bevestigend zonder verdere uitleg (*“Ja”*; zie het verhoorverslag, p. 12).

Ook deze vaststellingen tasten verzoekers geloofwaardigheid aan.

Ten slotte stelt de Raad vast dat dat er naar aanleiding van deze ontvoeringen noch door verzoeker, noch door zijn familie, verdere stappen zijn ondernomen in Ingoesjetië.

Hij verklaarde immers geen bescherming te hebben gezocht bij de overheid in Ingoesjetië, hoewel hij zich niet beroept op een vrees tegenover de autoriteiten om dit te verklaren.

Bovendien gaf verzoeker aan dat hij connecties heeft bij de overheid van zijn land van herkomst; hij verklaarde dat een neef langs vaderszijde, T.E., sub-kolonel is bij de FSB van het Sunzhenskiy district, dat hij deze na de tweede ontvoering over zijn problemen gesproken heeft en hem vanuit Moskou telefoneerde, waarop zijn neef hem zou hebben aangeraden het land te verlaten (zie het verhoorverslag van 16 juli 2013, p. 12).

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Deze bescherming moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij *"ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is"*, wijst de Raad erop dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat hij, ondanks de voorgehouden traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals ingaat op de situatie in Ingoesjetië en de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen aldaar benadrukt, alsook verwijst naar *"recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen"* -die niet worden bijgevoegd-, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *"schrijven van verzoeker aan cgvs met opmerkingen"* (sic) van 18 juli 2013.

Deze getypte verklaring van verzoeker aangaande de Facebookpagina van zijn broer en de uitleg aangaande de al dan niet ruwe behandeling tijdens zijn eerste arrestatie, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Waar hij in deze brief tevens aanhaalt *"dat er fouten worden gemaakt bij vertaling"* tijdens het verhoor, herhaalt de Raad zijn antwoord dienaangaande.

Waar verzoeker bij een schrijven van 5 oktober 2013 een *"attest van adres en gezinssamenstelling + vertaling"* neerlegt, alsook *"origineel diploma + vertaling"*, *"supplement bij diploma + vertaling"* en *"enveloppe waarmee stukken werden toegestuurd"*, stelt de Raad vast dat deze documenten geen informatie bevatten over de door hem aangehaalde problemen.

Deze stukken kunnen verzoekers ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn problemen dan ook niet herstellen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad stelt dat een ongeloofwaardig relaas ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie “*Subject Related Briefing: Ingoesjetië: Veiligheidssituatie in Ingoesjetië*” van 3 augustus 2012” door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier en uit de informatie “*COI focus Ingoesjetië. Veiligheidssituatie*” van 3 september 2013 door de commissaris-generaal toegezonden op 11 oktober 2013, blijkt dat er in Ingoesjetië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de vluchtelingenstatus of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

Daarnaast kan uit deze informatie worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De ongestaafde bewering van verzoeker dat de situatie tot op heden in Ingoesjetië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker “*louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt*” en zijn verwijzing naar “*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*” -die niet worden bijgevoegd-, doet geen afbreuk aan bovenstaande informatie en toont bijgevolg niet aan dat er in zijn land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aan de gang is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt erop gewezen dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker een schending van de artikelen 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE